

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap december 1^{jén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak nálánál. A' folyóiratnak éves száma, vagy kéne 12 kr. n. n.
Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybe,

ELBESZÉLÉS.

Házassági taktika.

Parisnak is, mint minden más európai fővárosnak, vannak sajátos jellemzői; ezt azonban egy városrészben sem vehetni jobban észre, mint st. Germainben, francia ország hajdani nemességének, a' fény 's piszok vegyületének e' menedékhelyén. — Egy térs, de szegényül bútorozott szobában, a' régi aux Bois apátsággal szemközt „de Sévres“ utszában ült egy körülbelül 55—60 éves dáma. Sergy asszony vonásai egykori szépségét hirdeték, 's a' hajdani fénynek nyomai, mellyek őt környezék, volt gazdagságra látszának mutatni. — October vala: egy magas, fekete márványkandallóban tűz égett, mellyre fukar kéz rakta a' fát. A' kandalló ellenében ágy vala, mellynek függőyei olly szorosan voltak összehuzva, hogy nehéz volt kivenni, fekszik-e rajta valaki vagy sem. Azonban Sergy asszony figyelme láthatólag volt ezen ágyra függesztve; ott nyugvék kedvencleánya. — De miért volt Sergy kisasszony még három órákor is ágyban? — Tán beteg volt, 's a' gyógyász parancsára fekhelyét nem hagyhatá-el? Ezt valószínűvé tette a' sok csésze 's poharak, mellyek az ágy mellett valának. Mind e' mellett is Sergy asszony csak figyelmet sejtetett, nyugtalanságot nem. Némán ült ő, szíleg inkább fényes álmokkal, mint anyai gonddal foglalkozva. — Mi titok rejtezett itt? Két más személynek megjelenése fejtse-meg a' rejtélyt.

Mig gondolkozva ült karszékében Sergy asszony, mögötte hal-kan fölnyilik az ajtó, 's egy koros ur és egy fiatal dáma, Sergy ur 's legidősb leánya, Mathild, lépnek-be. — „Mari alszik!“ — intett a' koros dáma, mialatt csendet parancsolva mindkét kezét fölemelé. Mathild gyöngéd kifejezésű arczzal az ágy felé fordult, de atyjának előbb széket adott; ez pedig nem ült-le, hanem hátra tett kezekkel fel 's alá járt a' szobában, lehető legkisebb zajt sem okozva. — „Madame — felszóllalt végre fojtott hangon, — gyermekét utójjára is meg fogja ölni.“ — „Lassabban beszéljen!“ megjegyzé Sergy asszony a' nélkül, hogy férjének szavaira ügyelne. De mivel úgy tetszék, hogy az öreg urnak e' parancsra füle nincs, a'

mellékszobába inté őt, és szemeivel meghagyá Mathildnek, gondoskodnék testvéréről.

„Ismétlem — mondá Sergy ur — hogy gyermekét meg fogja ölni. Minden éjjel bálban, egész nap ágyban, 's ahhoz árpalén kívül semmi egyéb! — ki fogná ezt kiállni? Két ilyen tél sirba viendi őt.“ — „Várjon csak még egy kissé, 's ő férjhez menend!“ — viszonzá a' koros dáma bizalom hangján. — „Férjhez menend?“ — ismétlé Sergy ur, nem tudván, higgyen-e vagy ellenmondjon. — „Uram, hallgasson-meg!“ — folytatá a' dáma. — Az öreg ur nyugtalanul veté magát egy karszékbe. — „Tegnap Mauvoi báróné látogatott-meg. Tudja ön, mi viszonyban élek vele, 's mennyit fáradott már, hogy leányunknak jó férjet szerezzen!“ — „Eddig hasztalan fáradás!“ — „De most másképp' van a' dolog. Wisbadenben mult nyáron egy orosz herczeggel találkozott!“ — „Orosz herczeggel?“ — „Ugy van. A' báróné megtudta, hogy a' herczeg francziánét akar nőül venni, 's a' telet Parisban töltendi; mire a' báróné legnagyobb haszonkeresetlenséggel (mert neki is van leánya) megigéré, hogy Marinkát Hirkoff herczegnek be fogja mutatni. A' bárónét már is meglátogató, 's ez alkalommal ismét biztosítá, hogy Parisba nőkeresés végett jött, 's kéz alatt némileg értésére adá, hogy igen szívesen venné, ha e' célját előmozdítná. Ő gazdag; vagyont keresni tehát nincs szüksége. Egyebet nem kíván, mint előkelő rangú feleséget.“ — „Jó.“ — „Azt is kívánja, hogy leendő neje talentummal birjon, festészné legyen; 's kérdem önt, ki fest szebb arczképeket, mint Marink?“ — „Arczképeket igen, de azt én festészetnek nem nevezem.“ — „Ön, uram, a' szép mesterségekhez mitsem ért; azokról tehát nem is ítélhet. Azután azt is kívánja a' herczeg, hogy fiatal nejének szép hangja legyen, 's ki énekel kellemesebben, mint Marink? Harmadszor; húsz évesnek kell lennie.“ — „De Marink huszonkét éves.“ — „Húsz éves, Sergy uram.“ — „Huszonkettő, ha mondom. Csak tudnom kell gyermekem korát.“ — „Az vén asszonyok hibás számvetése. — Negyedszer 's végre azt kívánja a' herczeg, hogy neje szőke legyen; 's ön tudja, hogy leányunknak szép színe és szőke haja van!“ — „Szőke? mennydörögős tatárt! hiszen nem rég mondá ön egy urnak, ki haját csudálni látszék, hogy sötétbarna.“ — „Egy fiatal dáma haja, Sergy uram, minden hónapban változtathatja színét! — A' herczeg azt is akarja, hogy neje érzelő legyen.“ — „Mari pedig folyvást kaczag és tréfál“ megjegyzé Sergy ur. — „Mindegy! Ő érzékeny regényeket olvas, és sir; 's ez nem érzélgés? A' báróné ma este bált adand, a' herczeg Marinkát ott látandja. Utóljára egy ariát éneklend, hogy maradandó legyen a' benyomás; barátnénk azonkül merő barnákat

hivott meg. Tudja ön, hogy leánya, Eugenia, ma érkezett-meg atyjával a' szárazról, 's Marink elkészíté jelesen eltalált arczképét, melly a' teremben fog felfüggesztetni, hogy a' herczeg meggyőződjék leányunk talentumáról. Látja ön, hogy minden a' legjobban van elrendelve. — „Látom látom!” — „'S hogy most már egészen bizonyos, miszerint vőt kapunk.” — „Egészen bizonyos? ön, madame, azokat is egészen bizonyosaknak tartá, kik kisiklottak kezeiből. Hogy egy orosz herczeg csak úgy potomra essék a' fellegekből közünkbe, azt kissé regényszerűnek tartom.” — „Regényszerűnek? — ismétlé Sergy asszony — Ön, Sergy ur, nem tudja méltánylani leánya becsét!” — „Én egyébiránt az egész dolgot, madame, ön kezeiben hagyom; de azon föltét alatt, hogy e' bál legyen az utósó, 's hónap óta szabad legyen Marinknak éjjel aludni, mint más becsületes embernek, nem pedig nappal.” — E' szavakkal Sergy ur elhagyá a' szobát, hogy szokott délutáni sétájára induljon; Sergy asszony pedig leányaihoz ment.

Sergyék régi nemesek levén, buzgó párthivei voltak a' Bourbonok idősb ágának. A' juliusi forradalom tehát tönkre juttatá. Egész vagyonuk 6000 franknyi évi jövedelemből állott. Mathild e' szerint és Mari nagy szükségben éltek, mi rangjuk személyeire nézve annál fájdalmasb volt; e' summácska is Sergy ur halálával megszünendő vala. Jövendőjek biztosításaul egyetlen eszköz volt tehát a' férjhez menet. Meggyőződve levén Sergy asszony ez iránt, mindent elkövetett, hogy Mathildnak illó férjet szerezzen, 's ebben nem boldogulván, most már Mari számára törekvék elérni e' czélt minden kigondolható erőködéssel. Férjnél látni őt rögzött eszmévé vált a' koros dámánál; ő másban nem élt, mást nem gondolt, nem szólt, 's Marit neme phoenixeül tartván e' gyöngé alapra építé minden reményét. Ő hitte, hogy általános csudálatébresztésül leányát csak mutatnia kell. Ez okból nyárban a' sétányokon, télben bálokon nézésül ki volt állitva mindenhol, 's ő csakugyan igen kellemes jelenet vala.

Távol levén testvére irigylésétől Mathild, egészen megfeledkezék saját érdekéről, hogy testvéreét mozdítsa elő egész erejével. Komornaként szolgálta őt, 's mint tanácsadóné és véd-angyal folyvást vala mellette. Mathild fölülemelkedett e' világ nyomorú szenvedélyein. Ő egyike volt azon lényeknek, mellyeket gondviselés küld a' földre, hogy velünk isteni tisztaságot sejtessen. Sergy ur nem volt sem több sem kevesebb annál, mit a' közéletben jó embernek nevezünk. Okosabb levén, semhogy nevének áltatásai megvakithatták, gyöngébb, semhogy nejét árnyképek hajhászásában

gátolhatta volna, házában minden uralkodásról lemondott. — Mig ő szokása szerint sétál, mi térjünk Mari szobájába.

Az ifjabb leány elhagyá fekhelyét, 's anyja kíváratára pam-lagra ült, hol egy pohár árpalét kapott. — „Ma estve gyermekem — így kezdé Sergy asszony — olly széppé tedd magadat, mint csak lehet. A' bárónénak egy terve van.“ — „Ismét?“ nevetve vágott közbe Mari. — „Minden esetre — folytatá az anya. — Ma estve egy gavallért fogsz látni a' bálban, ki téged minden dáma fölött megkülönböztet, 's kivel annyit tánczolhatsz, mennyit ő akar.“ — „Vannak szükséges tulajdonai is?“ — kérdé Mari, folyvást nevetve. — „Az magában értetik, — nagy komolyan válaszolt a' koros dáma. Én meg vagyok győződve, hogy nagy hatást teszsz rá.“ — „S ki azon udvarias gavallér?“ — kérdé Mari. — „Egy hajdan-kori lovag, orosz herczeg alakjában!“ — válaszolt Mathild. — „Orosz herczeg?“ — nyugodtabb hangon tudakozá Mari. — „Orosz herczeg!“ — minden szótagot megnyomva ismétlé az anya.

Sergy asszony a' pamlag másik szögletébe ült, 's hosszasan kezdé oktatni leányát magaviselete iránt, 's mondá, hogy uj izletes bálsruhát rendeltetett számára. — „Uj bálsruhát!“ — kiáltott Mari felugorva örömeiben a' pamlagról. Illetve volt szívének leggyöngébb hurja, 's több pohár árpalé volt szükséges fölindulása legyőzéseül. Mathild, ambár elégült, vitor még sem volt. Ő tudta, hogy e' bálsruha egy egész év takaritmányát nyelte-el! Hét órakor fölkelte Mari a' pamlagról, hogy öltözködéshez fogjon. Szobáját e' fontos foglalkozásra kicsinylé; így tehát a' nagy terem kandallójában rakatott tüzet. Az uj öltözet különféle részei kiterjesztve fekvének, 's a' fiatal dáma fél órát töltött e' pompa szemléletével. Mathild komornatisztet végze, testvére szép haját gazdag fűrtökés fényes fonadékokba rendezé. Öltözködés bevégeztével az ünnepélyesen földiszített — kénytelen anyja 's testvére előtt fel's alájárni, hogy emezek, meg, győződjenekel van-e illően rendelve minden. E' pillanatban lépett a' szobába Sergy ur, kinek most szintén meg volt engedve csudálni leánya bájait. Azután megbizáték gondoskodással kocszi iránt a' család számára, miben az ő neki saját alázattal el is járt. Hogy Mari drága öltözete össze ne gyürettessék, neki hagyák a' hátulsó ülést; atya, anya 's testvér első üléssel segítettek magukon, 's így elindult a' kocszi.

Hirkoff orosz herczegnek csakugyan szándéka volt letelepedni Parisban. Ő mintegy 30 éves, szép, kellemes férfi; azonkül, mint mondák, a' császári ház távulrokona, 's 200.000 rubelnyi évi jövedelem birtokosa vala. Ő éppen a' báróné teremébe lépett, 's a' házi asszony üdvözlésével foglalkozott még, midőn Sergyék beje-

lentettek. — „Már itt van!” — sugá Sergy asszony, görcsösen megnyomván leánya karját. Mari szintolly hamar pillantá-meg a' herceget, mint anyja, 's fönséges jelenetétől meg lön lepetve. Könnyű pirosság futott végig arczán, midőn a' herczeg a' jövőkre szegezé szemeit. Mig Sergy asszony övével üdvözlé a' bárónét, a' herczeg egy lépéssel hátrált, Mari bájaitól láthatólag meglepetve. Általánossá lett a' beszélgetés, 's Mari olly könnyűséggel felelt a' fiatal orosznak kérdéseire, melly tanúsítá társaskörökben jártosságát. Sergy asszony ellenben, ki siettetni akará leánya diadalát, több botorságot követett-el, mellyeket Mari hasztalanul törekvék eltítkolni a' többiek észrevétele előtt. A' hanga megzendült, és Sergy asszony remegve pillantott a' herczegre, meg levén győződve, hogy tánczra leányát hivandja-fel. De csudálva 's boszúsan vette észre, hogy Mauvoi Eugenia házi kisasszonynyal készült tánczolni. — „Alkalmasint megérkezésünk előtt foglalta-el!” — sugá Sergy asszony férjének, ki erre csak alig észrevehető fejrázással, sohajjal, könnyű vállvonítással felelt. — „A' báróné leánya — gondolá magában, de kimondani nem meré — szebb, érzelgőbb is, mint Marink!”

Utóbb azonban osztozni kezdett Sergy ur neje reményeiben. Hirkoff herczeg, ugy látszék, Marinak szentelé magát. Több négyest tánczolt vele; a' keringőkben is tánczosa volt folyvást. Szünetek alatt élénken 's nyájasan mulatozott vele; beszélt családjának a' bárónévali viszonyairól; Eugeniának általa készített, sikerült arzképéről; dicsérvén az ügyességet, melylyel a' fiatal művésznő visszaadá barátnéja vonásait. Érdekkal hallgatá Mari beszédét az ő 's Eugenia előbbi életéről; mert mindketten együtt nevelkedének. Sergy ur, ki csakugyan aggódott leánya egészsége miatt, előterjesztései daczára is reggelig volt kénytelen övével maradni a' bálban. Midőn már csak néhány meghittebb barát volt jelen, a' báróné zongorához vezeté Marit, hol Eugeniával duettet éneklének Normából. A' herczeg egy hangjegyet sem hagyott figyelmetlenül, 's leghizelgőbb bókolatokkal tetéze a' két énekesnőt. — Indulóra készültek, 's az udvarias orosz kéré Sergy asszonyt, parancsolna kocsijával. Ezen ajánlatot nagy örömmel fogadá a' koros dáma, és sok ószerű tisztelkedéssel viszonzá. — „Terhére leszünk magasságának” — megjegyzé Sergy ur. — „Azt tartom, kedves, hogy mivel ő magassága olly udvarias — szavába vágott Sergy asszony, de titkon fogva mondá: hallgasson! van-e esze!” — 's utközben csakugyan olly meghittek voltak egymással, hogy a' herczeg Sergy-család házához érvén, engedelmet kért nem sokára tisztelkedhetnie.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE. Tréfafüzér.

Utazó-szekrény.

A' kedves fiatal színésznő, Luiza, egy napon kétségbe eséssel határos állapotban jött haza. — „Jaj nekem! — kiáltá szoba-asszonyának — én a' legszerencsétlenebb nő vagyok az élők közt! Vágyom van, melly, ha ki nem elégítették, megöl. Nélküle nem élhetek.“ — És midőn Josephine kíváncsi tisztelettel hajtá-meg magát, hogy e' „nélkül“-t megismerhesse, ki az ő parancsnoknéját megöli, hallá, hogy ez a' „nélküle“ egy — utazó-szekrény, gyöngyházzal és ezüsttel mozaiklag kirakva, melly 1000 forintnál olcsóbban meg nem kapható.

„Hol kapjak én most 1000 ftot? Nem, nem Josephine! számomra csak a' halál marad!“

Rövid erős csengetés zavará-meg a' panasz-szavakat.

A' szoba-asszony ment, 's azon jelentéssel jött vissza, hogy künn azon lord áll, kinek nevét ő semmiképp' nem tudja kimondani.

„Én sem — viszonzá Luiza, fáradsággal rázván-fel magát ábrándozásai-ból — de azért csak ereszd-be!“

A' lord bucsút venni jött Luizától. Nem akarta előbb M-t elhagyni, mig körutja (tour) legjelesb személyének valamelly emléket nem nyújt.

„De önnek édes gyermekem! olly szép tárgyai vannak, hogy lekötelezne, ha megmondaná, mit kíván.“

Ez több volt, mint eset; ez végzés volt Luizának, 's csak hamar válaszolá: „a' széles utszában egy utazó szekrény eladó. Ha enyim volna, igen boldog teremtménynek tartanám magamat.“

„Illy boldog teremtmény legyen egy óra mulva!“ — mormogá a' lord, 's bucsúzott.

Egy óra elmult, ismét egy, a' harmadik is. — Az est beállt, de az utazó szekrény csak nem küldetik.

Luiza kalapot, schawlt ragad, bérkocsiba lép, a' széles utszába repül. — Az utazó-szekrény még a' holtban.

„Nem alkudott ma egy angol e' szekrényre?“ — kérdé Luiza az első kalmár legényt.

„Tulajdonképp' nem alkudott — felel a' kérdett — mert alig nézte-meg, 700 ftot ígért, 's tagadó válaszungkra azon utasítvánnyal hagyá-el a' boltot, hogy ha 700 fton átadható, küldenök utána a' sas vendéglőbe.“

„Tehát miért nem vitették a' szekrényt oda?“

„Mivel egy garassal sem adhatjuk olcsóbban ezer forintnál.“

„Hallják hát! — az angol ur számomra akarta e' szekrényt. — Küldjék az utasított helyre, fizette-sék-ki maguknak a' 700 ftot, mellyet ígért, a' többiért pedig fogadjanak-el tőlem egy váltót, melly négy hét alatt kifizettetik.“

A' kereskedő ismerte a' színésznőt, 's így a' feltételnek nem szóllt el-lene; a' váltót átvette, 's a' szekrény a' vendéglőbe küldetett.

Luiza lelki gyönyörrel kocsiz haza; trillázva fekszik, édeset álmodik azon örömről, melly reggel, ébredténél, az utazó szekrény alakjával lelkesi-tendi; — fölébred, csenget. — „no's?“ — kiált a' rendesnél későbbben jövő szoba-asszony elébe.

„Még nem!” — válaszol Josephine. — Luiza felkel, toiletthez ül, — ’s ezt mind anyagi békétüréssel teszi; — mert úgy vélekedik, habár az ohajtott pompás tárgy még itt nincs is, sokáig nem maradhat-el.

Dél lesz; Luiza nyugtalan; egy órákor ablakhoz ül, ’s merő szemekkel néz az útra, melly a’ sástól vezet. Itt áll két óráig, de ekkor alig palástolható dühhel kocsi után kiált.

A’ sas-vendéglőhez érvén, egy pinczért szóllit kocsijához.

„Nem hozott ide tegnap késő este egy kereskedő legény egy utazó-szekrényt bizonyos angol ur számára, ki itt lakik?”

„O igen is! — viszonzá a’ fiú — bizonyossá is tehetem nagysádat — folytatá vigyorogva — a’ szekrény ő nagyságának, a’ mylordnak, nagy örömet szerzett. — Lelkemre! késő éjféltutánig foglalatoskodott vele az angol ur; minden fiókját ki- ’s behurczolta; minden egyes részt megnézett felülről alá. — E’ mellett egy párszor mormogá: „Na! 700 ftot csak megér!” — Igen is, éppen utójára voltam szobájában, midőn az utazó szekrényt tetszőleg mosolygva, szorgalmasan bezárta, ’s inasának e’ szavakkal átadá: „nem lesz ez olly szükséges a’ kis leánynak — vidd-le csak a’ kocsiba John! Goddam, 700 ftot megér!”

„Istenem, hol van most?” — kiáltott Luiza forgó szemmel.

„Kicsoda, nagysád?” — kérdé a’ pinczér — az utazó-szekrény vagy az angol?”

„Egyik vagy másik, mindegy!”

„Mindketten gyors postán hajnal óta a’ londoni uton!”

Négy héttel később a’ kedves Luizának 300 forintos váltója kifizettetett.

PÓLYA ENDRE.

Szép vonás egy szerencsétlenné életéből. „Ah Istenem, Istenem!” — sohajtá síró hangon az ut mellett tipegő kis Mártonka, ’s hideg miatt egészen megmeredt kis markaiba fujt. — „Várjunk még kissé — mond Jakab — úgy rémlik, mintha amott valaki jönne, rajtunk, szegény gyermekeken szánakodandó.” — Vágyódva nézett Mártonka a’ mozogni látszó fekete pont felé. E’ két gyermek nem messze Versailles-től az ut mellett didergett. 1786-dik tele volt, a’ legszigorúbb, mellyre franczia országban emlékeznek. Tiszta derült képpel függött égen a’ nap, de a’ hideg dermesztő volt. A’ hó csikorgva ropogott a’ segédet reménylő gyermekek léptei alatt. A’ Jakab által észrevett sötét pont mindig közelebb jött; lassanként egy emberalak felett-ki a’ távul ködéből, ’s néhány percz mulán egy ur állott előttök, kit a’ gyermekek gazdagnak ’s előkelőnek gyanítottak. — „Kérjük, kérjük nagyságos ur!” — kiálták egyszerre, ’s hideg-dermesztette vörös kezeit feléje nyújták. — „Kik vagytok, gyermekim?” — „Szegény, igen szegény árvák. Anyánk nincs többé; szegény jó anyánk két nap óta fekszik sirban.” — „Atyátok sincs?” — „Ah Istenem — atyánk — olly beteg, olly gyöngé, hogy alkalmasint ő is anyánkat fogja követni. O édes ur! atyánknak még ágya sincs! szalmán, pusztá száraz szalmán fekszik, ’s mi mellette a’ földön alszunk. És semmi élelmünk nincs; csak darabka kenyérünk, csak egy for-gácsnyi fánk sincs; ah pedig úgy éhezünk! úgy fázunk!” — „Itt közelben lakik atyátok?” — „Igen, édes ur, igen! Látja ön amott, amaz ócska kis házat? Ott lakik atyánk!” — „Vezessetek hozzá!” — A’ gyermekek örömtelvé futottak az ur előtt lakuk felé, ’s futólagosan minden perczben visszafordulának és szemibe néztek. A’ szánat, melly annak vonalmaiban tükrözé

magát, nem maradt előttök elrejtve, 's a' fiatal aggódó szív mélyébe szállott, és ott édes reményeket költött-fel. A' gyermekek nem hazudtak. Az előkelő ur szelid tekintete nem csalt. Midőn a' düledező félben álló házban nem talált egyebet, mint a' félig rothadt szalmán fekvő beteg atyát, kis ideig mintegy fájdalomba mélyedve állott; ezután egy könyübe, a' vigasznak egy szavába akart átolvadni a' néma megindulás. De nem szólt; csak mosolygott, miként szép festményeken a' szenvedőknek segédet ígérő béke-angyalok mosolygnak. A' beteg atyának, ki mintegy álomban nagy erőködéssel felült, néhány aranyat nyomván markába, ajtó felé sietett, 's a' hála kiömlésével hozzá sietni akartt gyermekeknek kezével maradást intve, eltűnt.

A' jótét iránti hajlandóság, ha egyszer keblünkben feléledt, az Aeol-hárfa nyájás hangjához hasonlít, mely mindjárt megzendül, 's nem örömet némul-el. Néhány perc múlva egy komornik lépett a' beteg viskójába, ki a' beteg részére ágyyszerzéssel volt megbízva; annak ápolása, és minden szükséges megszerzése tétetett kötelességévé. Midőn minden szükséges beszerezve volt, 's a' szenvedő ágyánál egy ápoló ült, Jakabot 's Mártont kézen fogván a' komornik, atyjok elébe vezette 's mondá: „„Atya, áldja-meg kend gyermekeit, 's bocsássa utjokra. Parancsolóm meghagyá, hogy valamelly becsületes iskolamesterhez adjam őket. Ott bőven lesz ételök 's italuk; illőleg ruháztatni, 's valami hasznost fognak tanulni.““ Az atya megáldá gyermekeit, kik sirva függtek nyakán, 's hallgatva mentek oda, hol jobb sors várt reájok.

És a' fő ur, kinek téli sétája, a' jótettnek eszközlője lön? Azt mondják, a' szerencsétlen Lajos volt, kinek szíve a' legjobbak közé tartozott, melyek fejdelmek keblében valaha csak dobogtak. Ha a' jótéteményben kifáradni nem akarsz, ne számolj a' világ hálájára.

A' vámvizsgálóknak drága furójok van. Franciaország egyik vámhivatalánál nem régiben régi festményekkel gazdagon megterhelt társzeker ment-át; de a' vámvizsgáló nemhogy megvizsgálta volna szokás szerint a' szekér tartalmát, hanem kutasz-furóját vonván elő, azzal a' szekér terhét 10 helyen átdöfé. A' festmények birtokosa 600.000 frankot követel a' helyrepótolhatlan kárért.

Tréfarejtvény.

A' világ gömbölyét körülkeritem,
Az Iriaz lángövét színekkel ékitem.
Szag, szín, és ízemnek nem kellene lenni,
'S érzet, savanyt, édest bennem izlelhetni:
Söt vörös, fekete, zöldes fülöm vagyon,
Több hasznom mint károm érezhető nagyon.
Gabnát, füvet és fát, virágot növesztek,
Jótékony nedvemmel félholtat éleszttek.
De ha rakoncátlan dühöm keresztülront,
Fákat sodor, termést söpör, dul, ful és bont.
Utszán és udvaron, szelménytárban forrok,
Szomjat, tüzet oltva minden kézben forgok.
Hajdan csak szenny-mosó, most mindent gyógyítok,
Könnyen megfejtethsz hát, mert divatban vagyok.

K. H. K. J.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.